

L'onda dell'amore

C'era una volta un pescatore che viveva su un'isola lontana, oltre l'arcobaleno. Egli era un abile marinaio, si allontanava per pescare in zone sempre nuove e tornava ogni volta carico di pesci pregiati. Un giorno vide tra le onde un gruppo di sirene che si tuffavano felici, decise di seguirle perché forse lo avrebbero condotto in zone misteriose dove viveva del pesce straordinario.

Arrivato in un tratto di mare calmo gettò le reti. La prima volta erano cariche di pesci e lui si rallegrò. La seconda volta erano ancora più pesanti e lui si meravigliò. Gettò le reti la terza volta: si ripeté il miracolo. Le reti erano piene ed aveva addirittura catturato una donna bellissima.

I suoi capelli erano neri come le profondità degli abissi, gli occhi erano blu come il mare ed era splendente come la luna riflessa sul mare. Il pescatore si innamorò subito di lei!

Con un coltello tagliò la rete e la ragazza si spaventò credendo che la volesse uccidere. Per essere salva gli promise di diventare sua moglie.

Il pescatore accettò perché sentiva un amore profondo per lei e la portò con sé sull'isola, dove si sposarono. Vissero felici per molti mesi. Il pescatore non si era accorto che la notte la moglie si allontanava, appena lui dormiva, e tornava la mattina.

Una notte il pescatore si accorse della sua assenza.

Quando lei tornò, le chiese spiegazioni: "Dove vai la notte? Perché torni con i capelli bagnati all'alba?" Lei rispose: " Non faccio nulla di male, te l'assicuro. Devi rispettare questo mio segreto, è l'unico favore che ti chiedo." Lei era dolce ed affettuosa, il pescatore era tanto innamorato e le promise di non farle più domande e rispettare il suo segreto.

Dopo qualche mese nacque un bel bambino e loro furono ancora più felici e sereni. Purtroppo gli abitanti dell'isola erano invidiosi del loro amore e fecero nascere dei sospetti al buon pescatore.

Così, una notte, egli decise di seguire da lontano la moglie per vedere cosa faceva durante le sue fughe notturne. La ragazza giunse ad una spiaggia, entrò nella caverna al limite del mare e ne uscì indossando una meravigliosa coda di sirena, decorata con diamanti e smeraldi. Entrò nell'acqua e sparì tra le onde.

Il pescatore aspettò sulla spiaggia fino all'alba. Quando la moglie uscì dall'acqua, era più bella e radiosa che mai. L'uomo si preoccupò: con quella coda lei poteva nuotare molto lontano, lo avrebbe lasciato? Impaurito e innamorato decise di entrare nella caverna e portare via il vestito della sirena. La notte seguente la donna arrivò come sempre sulla spiaggia, andò ad indossare la coda ma non la trovò. Era disperata e pianse a lungo; tornò a casa avvilita.

Anche la seconda notte andò sulla spiaggia, cercò meglio la coda ma non c'era traccia della cosa. La terza notte era troppo disperata, rimase a letto e pianse tutta la notte. Il marito si accorse della tristezza che aveva causato alla sua dolce compagna e volle restituire la coda. Ormai non luccicava più e anche la moglie era depressa e triste. "Temevo che tu saresti andata via e io ti amo troppo per vivere senza di te." le disse. "Ho nascosto il tuo vestito per impedirti di nuotare via." La donna prese la coda e la osservò con malinconia, piangendo gli

rispose: "Mi dovevi dare fiducia, ti avevo promesso che non ti avrei abbandonato mai. Adesso sono obbligata a lasciare te e il mio bambino per sempre, altrimenti morirò." Andò verso la spiaggia, indossò la coda e si gettò tra le onde. Il pescatore non la vide più. Ogni notte tornava alla spiaggia, guardava l'orizzonte cercando la sua sposa e confessava al mare che aveva perduto il suo amore per sempre.

versione in lingua Filippina-Tagalog:

Ang isla ng mga panaginip

Noong unang panahon may isang mangingisda na nakatira sa isang malayong isla, sa ibabaw ng bahaghari. Mahusay ang mangingisdang ito. Nagpupunta siya sa mga bagong lugar at bumabalik na laging maraming nahuhuling mga isda.

Isang araw nakita niya kasama ng mga alon ang isang grupo ng mga sirena na lumalangoy ng masaya. Nagpasiya siyang sundan ang mga iyon sa pag-aakalang dadalhin nila siya sa isang lugar na misteryoso kung saan mayroong kakaibang mga isda. Pagdating niya sa isang payapang bahagi ng dagat ay inihagis niya ang mga lambat.

Puno ng mga isda ang una niyang hagnosis at siya ay natuwa. Ang ikalawang hagnosis ay naging mas mabigat ang laman at siya'y nagalak. Muli niyang inihagnosis ang mga lambat at sa pangatlong pagkakataon at naulit ang himala. Ang mga lambat ay puno at sa isa nga ay may nahuling isang napakagandang babae.

Ang buhok ng babae ay itim tulad ng kalaliman ng karagatan, ang kanyang mga mata ay asul tulad ng dagat at kumikintab kapag nasisinagan ng buwan. Agad na inibig ng mangingisda ang babae. Sa pamamagitan ng kutsilyo pinutol ng mangingisda ang lambat. Ikinatakot ito ng dalaga sa pag-akalang

papatayin siya. Para maligtas nangako siyang magiging asawa ng mangingisda. Tinanggap ng mangingisda ang alok sapagkat nadama niya ang pagmamahal sa babae at dinala niya siya sa isla kung saan sila nagpakasal. Maligaya sila sa maraming mga buwan.

Hindi napapansin ng mangingisda na sa gabi, kapag siya ay tulog na, ay umaalis ang kanyang asawa at bumabalik na lamang sa umaga. Isang gabi ay napansin ng mangingisda na wala ang kanyang asawa. Nang siya'y bumalik humihingi siya ng paliwanag: "Saan ka nga ba pumupunta tuwing gabi? At bakit basa ang buhok mo kapag ika'y bumalik sa buwang liwayway?"

Sumagot ang babae: "Wala akong ginagawang masama, tinitiyak ko sa iyo. Hinihiling ko lamang na igalang mo sana ang sekreto kong ito. Dahil sa mapagmahal ang babae at mahal na mahal siya ng mangingisda, ay nangako itong di na muli magtatanong at igagalang ang kanyang sekreto. Makalipas ang ilang buwan, isinilang ang isang batang lalaki at naging lalong masaya at payapa ang mag-asawa.

Subalit ang mga nakatira sa isla ay naiinggit sa kanilang pagmamahalan at tinuruan ang mangingisda na manghinala sa kanyang asawa. Isang gabi nga ay nagdesisyon siyang sundan ng patago ang asawa upag makita kung ano nga ang

ginagawa niya sa kanyang pagkawala tuwing gabi. Pumupunta ang babae sa tabing-dagat, pumapasok sa isang kuweba sa gilid ng dagat at lalabas na may suot na buntot ng sirena at nababalot ng diamante at mga palamuti. Sisisid siya sa tubig at maglalaro sa mga alon. Naghintay ang mangingisda sa tabig-dagat hanggang sa bukung liwayway sa pagbalik ng asawa mula sa dagat. Napakaganda niya at lalong nagniningning.

Nabalisa ang mangingisda; sa pamamagitan ng buntot na iyon maaring lumangoy sa malayo ang kanyang asawa at iwan siya. Sa takot at lubos na pagmamahal pumasok siya sa kuweba at kinuha ang damit na pangsirena. Nang sumunod na gabi dumating ang babae sa tabing-dagat tulad ng dati, nagpunta siya sa kuweba upang isuot ang buntot ngunit di niya iyon nakakita. Lubha siyang nalungkot at umiyak doon. Lupaypay

siyang bumalik sa bahay. Sa ikalawang gabi ay muli siyang pumunta sa tabing-dagat, hinanap ng mas maigi ang buntot ngunit hindi niya ito natangpuan. Ng ikatlong gabi ay tuluyan na siyang nawalan ng pag-asa, nahiga na lamang siya sa kama at umiyak sa buong magdamag.

Napansin ng lalaki ang kalungkutan na ginawa niya sa kanyang mapagmahal na asawa at ninais niyang ibalik ang buntot. Wala na itong kislap at ang kanyang asawa ay nawalan ng tuluyan ng pag-asa at puno na ng kalungkutan.

"**N**atakot ako na baka ka umalis, labis kitang minamahal at hindi ako mabubuhay ng wala ka." Sinabi niya sa kanya "Itinago ko ang yong damit upang di ka makalangoy ng malayo at umalis". Kinuha ng babae ang buntot, tiningnan niya ito ang may kalungkutan at sinabi: "Dapat kang magtiwala sa akin. Nangako akong hindi kita iiwan kailanman. Ngayon kailangan kong iwan kang tuluyan at ang aking anak at kung hindi ay mamatay ako." Nagtungo siya sa tabing-dagat, isinuot ang buntot at sumisid sa mga alon. Hindi na siya nakita pa ng mangingisda.

Tuwing gabi, bumabalik siya sa tabing-dagat, mamamalakaya't hahanapin ang asawa at isisigaw sa dagat na nawala niya ang kanyang pinakamamahal.